TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2024. gada 18. jūnijā*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Brīvības, drošības un tiesiskuma telpa – Direktīva 2011/95/ES – 21. pants 1. punkts – Direktīva 2013/32/ES – 9. panta 2. un 3. punkts – Dalībvalsts veikta bēgļa statusa galīga piešķiršana – Bēglis, kurš pēc šīs piešķiršanas dzīvo citā dalībvalstī – Dzīvesvietas dalībvalstij adresēts tādas trešās valsts izdošanas lūgums, kas ir bēgļa izcelsmes valsts – Lēmuma par bēgļa statusa piešķiršanu sekas uz attiecīgo izdošanas procedūru – Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 18. pants un 19. panta 2. punkts – Minētā bēgļa aizsardzība pret šādi lūgto izdošanu

Lietā C-352/22

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Oberlandesgericht Hamm* (Federālās zemes Augstākā tiesa Hammā, Vācija) iesniegusi ar 2022. gada 19. maija lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2022. gada 1. jūnijā, tiesvedībā par izdošanas procedūru attiecībā uz

A.,

piedaloties

Generalstaatsanwaltschaft Hamm,

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], priekšsēdētāja vietnieks L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], palātu priekšsēdētāji A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*], K. Jirimēe [*K. Jürimäe*] (referente), J. Regans [*E. Regan*], T. fon Danvics [*T. von Danwitz*], Z. Čehi [*Z. Csehi*] un O. Spinjana-Matei [*O. Spineanu-Matei*], tiesneši M. Ilešičs [*M. Ilešič*], Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], L. S. Rosi [*L. S. Rossi*], I. Jarukaitis [*I. Jarukaitis*], A. Kumins [*A. Kumin*], M. L. Arasteja Saūna [*M. L. Arastey Sahún*] un M. Gavalecs [*M. Gavalec*],

ģenerāladvokāts: Ž. Rišārs Delatūrs [*J. Richard de la Tour*],

sekretārs: D. Diterts [*D. Dittert*], nodaļas vadītājs,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2023. gada 12. jūnija tiesas sēdi,

* Tiesvedības valoda – vācu.

ņemot vērā apsvērumus, ko snieguši:

– A. vārdā – *H. J. Römer* un *U. Sommer*, *Rechtsanwälte*,

– Vācijas valdības vārdā – *J. Möller* un *A. Hoesch*, pārstāvji,

– Itālijas valdības vārdā – *G. Palmieri*, pārstāve, kurai palīdz *D. G. Pintus*, *avvocato dello Stato*,

– Eiropas Komisijas vārdā – *A. Azéma*, *S. Grünheid* un *J. Hottiaux*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2023. gada 19. oktobra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2013/32/ES (2013. gada 26. jūnijs) par kopējām procedūrām starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanai un atņemšanai (OV 2013, L 180, 60. lpp.) 9. panta 2. un 3. punktu un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2011/95/ES (2011. gada 13. decembris) par standartiem, lai trešo valstu valstspiederīgos vai bezvalstniekus kvalificētu kā starptautiskās aizsardzības saņēmējus, par bēgļu vai personu, kas tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību, vienotu statusu, un par piešķirtās aizsardzības saturu (OV 2011, L 337, 9. lpp.) 21. panta 1. punktu.

2 Šis lūgums iesniegts tiesvedībā attiecībā uz A. – Turcijas valstspiederīgā, kam Itālijā piešķirts bēgļa statuss un kas dzīvo Vācijā, – izdošanu pēc Turcijas iestāžu nosūtītā izdošanas lūguma Vācijas iestādēm, lai pret A. uzsāktu kriminālvajāšanu.

Atbilstošās tiesību normas

Starptautiskās tiesības

Ženēvas konvencija

3 Konvencija par bēgļa statusu, kas parakstīta Ženēvā 1951. gada 28. jūlijā (*Recueil des traités des Nations unies*, 189. sējums, 150. lpp., Nr. 2545 (1954)), stājusies spēkā 1954. gada 22. aprīlī (turpmāk tekstā – "Ženēvas konvencija"). Tā ir papildināta ar Protokolu par bēgļa statusu, kas noslēgts Ņujorkā 1967. gada 31. janvārī un stājies spēkā 1967. gada 4. oktobrī.

4 Visas dalībvalstis ir Ženēvas konvencijas līgumslēdzējas valstis. Turpretī Eiropas Savienība nav šīs konvencijas līgumslēdzēja puse.

5 Minētās konvencijas 1. panta A daļā ir paredzēts:

"Šīs Konvencijas mērķiem termins "bēglis" attiecināms uz jebkuru personu, kas:

[..]

2) [..] sakarā ar labi pamatotām bailēm no vajāšanas pēc rases, reliģijas, tautības, piederības īpašai sociālai grupai pazīmēm vai politiskās pārliecības dē[ļ], atrodas ārpus savas pilsonības valsts un nespēj vai sakarā ar šādām bailēm nevēlas izmantot šīs valsts aizsardzību; vai personu, kam nav pilsonības un kas, atrodoties ārpus savas iepriekšējās mītnes zemes, šādu notikumu rezultātā nespēj vai šādu baiļu dēļ nevēlas tajā atgriezties.

Ja personai ir vairāk nekā viena pilsonība, termins "viņu pilsonības valsts" apzīmē katru no valstīm, kurā viņš ir pilsonis un personu nedrīkst uzskatīt par tādu, kurai nav savas pilsonības valsts aizsardzības, ja tā bez iemesla, kas balstās uz labi pamatotām bailēm, nav izmantojusi aizsardzību vienā no savas pilsonības valstīm."

6 Šīs pašas konvencijas 33. panta 1. punktā ir noteikts:

"Neviena dalībvalsts nekādā gadījumā neizraida vai neatgriež bēgli uz tās valsts robežu, kuras teritorijā viņa dzīvība un brīvība ir apdraudēta sakarā ar viņa rasi, reliģiju, tautību vai piederību pie kādas īpašas sociālās grupas vai sakarā ar viņa politiskajiem uzskatiem."

Eiropas Konvencija par izdošanu

7 Eiropas Konvencijas par izdošanu, kas parakstīta Parīzē 1957. gada 13. decembrī, 3. panta 1. un 2. punkts ir izteikts šādi:

"1. Izdošana nav pieļaujama, ja lūguma Saņēmēja Puse nodarījumu, sakarā ar kuru izdots lūgums, uzskata par politisku nodarījumu vai arī par tādu nodarījumu, kas ir saistīts ar politisku nodarījumu.

2. Tie paši noteikumi jāpiemēro, ja lūguma Saņēmējai Pusei ir pietiekams pamats uzskatīt, ka lūgums par izdošanu, kas attiecas uz parastu krimināInodarījumu, ir saistīts ar mērķi uzsākt krimināIvajāšanu vai sodīt personu sakarā ar tās rasi, reliģisko piederību, tautību vai politiskajiem uzskatiem vai arī ka attiecīgās personas tiesības var tikt pārkāptas iepriekšminēto iemeslu dēļ."

Savienības tiesības

Direktīva 2011/95

8 Direktīvas 2011/95 21. apsvērums ir formulēts šādi:

"Bēgļa statusa atzīšana ir deklaratīvs akts."

9 Šīs direktīvas 2. pantā ir ietvertas šādas definīcijas:

"Šajā direktīvā piemēro šādas definīcijas:

[..]

b) "starptautiskās aizsardzības saņēmējs" ir persona, kurai ir piešķirts bēgļa statuss vai alternatīvās aizsardzības statuss, kā noteikts e) un g) apakšpunktā;

[..]

d) "bēglis" ir trešās valsts valstspiederīgais, kas, pamatoti baidoties no vajāšanas rases, reliģijas, tautības, politisko uzskatu vai piederības kādai noteiktai sociālai grupai dēļ, atrodas ārpus valsts, kuras valstspiederīgais viņš ir, un kas nespēj vai šādu baiļu dēļ nevēlas pieņemt minētās valsts aizsardzību, vai bezvalstnieks, kas, atrazdamies ārpus savas agrākās pastāvīgās dzīvesvietas valsts, to pašu iepriekš minēto iemeslu dēļ nevar vai šādu baiļu dēļ nevēlas tajā atgriezties, un uz kuru neattiecas 12. pants;

e) "bēgļa statuss" nozīmē, ka dalībvalsts atzīst trešās valsts valstspiederīgo vai bezvalstnieku par bēgli;

[..]

i) "pieteikuma iesniedzējs" ir trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, kas iesniedzis starptautiskās aizsardzības pieteikumu, par kuru vēl nav pieņemts galīgais lēmums;

[..]."

10 Direktīvas 2011/95 III nodaļā "Kvalificēšana par bēgli" ir ietverts tās 9.–12. pants. Šīs direktīvas 11. un 12. pantā attiecīgi ir noteikti gadījumi, kuros trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks zaudē bēgļa statusu un tie gadījumi, kuros trešās valsts valstspiederīgo vai bezvalstnieku izslēdz no to personu loka, kas atzīti par bēgļiem.

11 Minētās direktīvas 13. un 14. pants ir ietverts tās IV nodaļā "Bēgļa statuss".

12 Saskaņā ar šīs pašas direktīvas 13. pantu:

"Dalībvalstis piešķir bēgļa statusu trešās valsts valstspiederīgajam vai bezvalstniekam, kas tiek kvalificēts kā bēglis saskaņā ar II un III nodaļu."

13 Direktīvas 2011/95 14. pants attiecas uz "bēgļa statusa atcelšanu, izbeigšanu vai atteikumu to pagarināt". Atbilstoši šim pantam:

"1. Attiecībā uz starptautiskās aizsardzības pieteikumiem, kas iesniegti pēc [Padomes] Direktīvas 2004/83/EK [(2004. gada 29. aprīlis) par obligātajiem standartiem, lai kvalificētu trešo valstu valstspiederīgos vai bezvalstniekus kā bēgļus vai kā personas, kam citādi nepieciešama starptautiska aizsardzība, šādu personu statusu un piešķirtās aizsardzības saturu (OV 2004, L 304, 12. lpp.)] stāšanās spēkā, dalībvalstis atceļ, izbeidz vai atsaka pagarināt trešās valsts valstspiederīgo vai bezvalstnieka bēgļa statusu, ko piešķīrusi valsts, administratīva, tiesu vai tiesām līdzīgu iestāžu struktūra, ja viņš izbeidzis būt bēglis saskaņā ar 11. pantu.

2. Neskarot 4. panta 1. punktā noteikto bēgļa pienākumu darīt zināmus visus būtiskos faktus un sniegt visu attiecīgo viņa rīcībā esošo dokumentāciju, dalībvalsts, kas piešķīrusi bēgļa statusu, individuāli par katru personu parāda, ka attiecīgā persona zaudējusi bēgļa statusu vai nekad nav bijusi bēglis saskaņā ar šā panta 1. punktu.

3. Dalībvalstis atceļ, izbeidz vai atsaka pagarināt trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka bēgļa statusu, ja attiecīgā dalībvalsts pēc tam, kad viņam piešķirts bēgļa statuss, konstatē, ka:

a) viņš saskaņā ar 12. pantu būtu jāizslēdz vai ir izslēgts no to persona loka, ko atzīst par bēgli;

b) bēgļa statusa piešķiršanā izšķiroša nozīme bijusi nepareizi uzrādītiem vai neuzrādītiem faktiem, tostarp viltotu dokumentu izmantošanai.

4. Dalībvalstis var atcelt, izbeigt vai atteikt pagarināt bēgļa statusu, ko piešķīrusi valsts, administratīva, tiesu vai tiesām līdzīgu iestāžu struktūra, ja:

a) ir pamats uzskatīt, ka viņš rada draudus tās dalībvalsts drošībai, kurā viņš uzturas;

b) viņš pēc notiesāšanas ar galīgu spriedumu par sevišķi smaga nozieguma izdarīšanu rada draudus šīs dalībvalsts sabiedrībai.

5. Situācijās, kas aprakstītas 4. punktā, dalībvalstis var izlemt nepiešķirt bēglim statusu, ja šāds lēmums vēl nav bijis pieņemts.

6. Personas, uz kurām attiecas 4. vai 5. punkts, ir tiesīgas saņemt tiesības, kas uzskaitītas Ženēvas konvencijas 3., 4., 16., 22., 31., 32. un 33. pantā, vai līdzīgas tiesības, ciktāl šādas tiesības ir spēkā dalībvalstī."

14 Šīs direktīvas VII nodaļā "Starptautiskās aizsardzības saturs" ir ietverts tās 20.–35. pants.

15 Minētās direktīvas 21. panta "Aizsardzība pret izraidīšanu" 1. punktā ir noteikts:

"Dalībvalstis ievēro neizraidīšanas principu saskaņā ar to starptautiskajām saistībām."

16 Šīs pašas direktīvas 36. panta otrajā daļā ir paredzēts:

"Dalībvalstis, sadarbojoties ar [Eiropas] Komisiju, veic visus vajadzīgos pasākumus, lai izveidotu tiešu sadarbību un īstenotu informācijas apmaiņu starp kompetentajām iestādēm."

Direktīva 2013/32

17 Direktīvas 2013/32 9. pantā "Tiesības palikt dalībvalstī pieteikuma izvērtēšanas laikā" ir paredzēts:

"1. Pieteikuma iesniedzējiem atļauj palikt dalībvalstī vienīgi procedūras nolūkā, kamēr atbildīgā iestāde ir pieņēmusi lēmumu saskaņā ar procedūrām pirmajā instancē, kas noteiktas III nodaļā. Minētās tiesības palikt nerada tiesības uz uzturēšanās atļauju.

2. Dalībvalstis var pieļaut izņēmumu tikai tādā gadījumā, ja persona iesniedz turpmāku pieteikumu, kas minēts 41. pantā, vai ja tās attiecīgi nodos vai izdos personu citai dalībvalstij, ievērojot pienākumus saskaņā ar Eiropas apcietināšanas orderi [..] vai citādi, vai trešai valstij, vai starptautiskajām krimināltiesām.

3. Dalībvalsts var izdot pieteikuma iesniedzēju trešai valstij saskaņā ar 2. punktu tikai tādos gadījumos, ja kompetentās iestādes ir pārliecinātas, ka izdošanas lēmuma rezultāts nebūs tieša vai netieša izraidīšana, pārkāpjot minētās dalībvalsts starptautiskās un Savienībā noteiktās saistības."

18 Šīs direktīvas 44. un 45. pantā ir paredzēti noteikumi par starptautiskās aizsardzības atņemšanas procedūru. Konkrēti – minētās direktīvas 45. panta 1. un 3. punktā ir noteikts:

"1. Dalībvalstis nodrošina, ka, ja kompetentā iestāde apsver iespēju atņemt starptautisko aizsardzību trešās valsts valstspiederīgajam vai bezvalstniekam saskaņā ar [Direktīvas 2011/95] 14. vai 19. pantu, attiecīgā persona saņem šādas garantijas:

a) tikt informētai rakstiski, ka kompetentā iestāde atkārtoti izskata viņa kā starptautiskās aizsardzības saņēmēja atbilstību, kā arī par šādas atkārtotas izskatīšanas iemesliem; un

b) saņemt iespēju sniegt pamatojumu par to, kāpēc viņa starptautisko aizsardzību nevajadzētu atņemt, personiskajā intervijā saskaņā ar 12. panta 1. punkta b) apakšpunktu un 14. līdz 17. pantu, vai iesniedzot rakstisku paziņojumu.

[..]

3. Dalībvalstis nodrošina, ka kompetentās iestādes lēmums atņemt starptautisko aizsardzību tiek sniegts rakstiski. Lēmumā tiek norādīts juridiskais un faktiskais pamatojums, un informāciju, kā apstrīdēt lēmumu, sniedz rakstiski."

19 Saskaņā ar Direktīvas 2013/32 49. panta otro daļu:

"Dalībvalstis kopā ar Komisiju veic visus piemērotos pasākumus, lai izveidotu tiešu sadarbību un informācijas apmaiņu starp kompetentajām iestādēm."

Vācijas tiesības

20 1982. gada 23. decembra *Gesetz über die internationale Rechtshilfe in Strafsachen (IRG)* (Likums par starptautisko savstarpējo tiesisko palīdzību krimināllietās; *BGBl.* 1982 I, 2071. lpp.) 6. panta 2. punkts ir izteikts šādi:

"Izdošana nav pieļaujama, ja ir pietiekams pamats uzskatīt, ka pieprasīto personu tās izdošanas gadījumā vajās vai sodīs rases, reliģijas, tautības, piederības pie konkrētas sociālās grupas vai politisko uzskatu dēļ, vai ja šīs personas stāvoklis varētu pasliktināties kāda no iepriekš minētā iemesla dēļ."

21 1992. gada 26. jūnija *Asylgesetz (AsylG)* (Patvēruma likums; *BGBl.* 1992 I, 1126. lpp.) – redakcijā, kas publicēta 2008. gada 2. septembrī (*BGBl.* 2008 I, 1798. lpp.) –, kurā jaunākie grozījumi izdarīti ar 2021. gada 9. jūlija *Gesetz zur Weiterentwicklung des Ausländerzentralregisters* (Likums par ārvalstnieku centrālā reģistra izveidi; *BGBl.* 2021 I, 2467. lpp.) 9. pantu, 6. pantā ir paredzēts:

"Lēmums par patvēruma pieteikumu ir saistošs visās lietās, kurās ir būtiska personas ar patvēruma tiesībām statusa atzīšana vai starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršana 1. panta 1. punkta 2. apakšpunkta izpratnē. Šis noteikums neattiecas nedz uz izdošanas procedūru, nedz procedūru, kas paredzēta 2004. gada 30. jūlija *Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet (Aufenthaltsgesetz – AufenthG*) [(Likums par ārvalstnieku uzturēšanos, nodarbinātību un integrāciju Vācijas Federatīvās Republikas teritorijā; *BGBl.* 2004 I, 1950. lpp.)] 58.a pantā."

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

22 A. ir kurdu izcelsmes Turcijas valstspiederīgais. Viņš no Turcijas izceļoja 2010. gadā.

23 Ar 2010. gada 19. maija galīgo lēmumu Itālijas iestādes piešķīra A. bēgļa statusu, pamatojoties uz to, ka A. draud politiska vajāšana no Turcijas iestāžu puses viņa atbalsta Kurdistānas Strādnieku partijai (*PKK*) dēļ. Šis statuss ir spēkā līdz 2030. gada 25. jūnijam.

24 Kopš 2019. gada jūlija A. dzīvo Vācijā.

25 Pamatojoties uz Turcijas tiesas 2020. gada 3. jūnijā izsniegtu apcietināšanas orderi, Starptautiskās Kriminālpolicijas organizācija (Interpols) attiecībā uz A. izsludināja brīdinājumu, lai viņu aizturētu un izdotu uz Turciju kriminālvajāšanai par slepkavību. A. tiek pārmests, ka viņš 2009. gada 9. septembrī Bingelā [*Bingöl*] (Turcija) pēc mutiska strīda ar tēvu un brāli esot izšāvis no šautenes un trāpījis savai mātei. A. māte no gūtajiem ievainojumiem mira.

26 A. tika aizturēts Vācijā 2020. gada 18. novembrī, un viņam tika piemērots apcietinājums, vēlāk – apcietinājums izdošanas nolūkā līdz 2022. gada 14. aprīlim.

27 *Oberlandesgericht Hamm* (Federālās zemes Augstākā tiesa Hammā, Vācija), kas ir iesniedzējtiesa, ar 2021. gada 2. novembra rīkojumu atzina par pieņemamu A. izdošanu Turcijai. Šī tiesa uzskatīja, ka saskaņā ar Vācijas tiesībām Itālijas iestāžu pieņemtais lēmums par bēgļa statusa piešķiršanu nerada saistošas sekas attiecībā uz Vācijā veikto izdošanas procedūru, bet tas var būt norāde, lai izdošanas lūguma izskatīšanā noteiktu, vai pastāv nopietns un konkrēts risks, ka A. Turcijā varētu tikt pakļauts politiskai vajāšanai. Minētā tiesa tātad veica šī izdošanas lūguma autonomu izskatīšanu, pamatojoties uz argumentiem, kurus A. bija izvirzījis, pirmkārt, patvēruma procedūrā Itālijā un ar kuriem iesniedzējtiesa varēja iepazīties pēc dokumentu, kas saistīti ar šo procedūru, saņemšanas, un, otrkārt, izdošanas procedūrā. Tā arī ņēma vērā Turcijas iestāžu sniegtās garantijas, ka kriminālprocesā, kas tiks uzsākts pēc izdošanas, tiks ievērotas taisnīgas tiesas prasības. Iesniedzējtiesa secināja, ka nepastāv nedz politiskas vajāšanas risks, nedz arī nopietns iemesls uzskatīt, ka minētais izdošanas lūgums, kas balstīts uz vispārēja rakstura noziedzīga nodarījuma izdarīšanu, būtu iesniegts, lai A. vajātu vai sodītu par viņa politiskajiem uzskatiem, vai ka viņa stāvoklis nodošanas gadījumā varētu tikt pasliktināts šādu iemeslu dēļ.

28 Kad A. iesniedza konstitucionālo sūdzību, *Bundesverfassungsgericht* (Federālā konstitucionālā tiesa, Vācija) šo rīkojumu atcēla. Minētā tiesa uzskatīja, ka *Oberlandesgericht Hamm* (Federālās zemes Augstākā tiesa Hammā) ir pārkāpusi A. pamattiesības, kas izriet no *Grundgesetz* (Pamatlikums) 101. panta 1. punkta, saskaņā ar kuru nevienam nedrīkst atņemt tiesības uz likumīgu tiesu. *Oberlandesgericht Hamm* (Federālās zemes Augstākā tiesa Hammā), neievērodama LESD 267. panta trešo daļu, nevērsās Tiesā ar jaunu un šī strīda risinājumam nepieciešamu prejudiciālo jautājumu par to, vai atbilstoši Savienības tiesībām dalībvalsts veikta bēgļa statusa galīga atzīšana trešās valsts valstspiederīgajam ir saistoša izdošanas procedūrā, ko saistībā ar bēgļa izcelsmes – trešās – valsts lūgumu īsteno citas dalībvalsts kompetentā iestāde.

29 Pēc tam, kad pēc minētā rīkojuma atcelšanas konkrētā lieta tika nodota atpakaļ *Oberlandesgericht Hamm* (Federālās zemes Augstākā tiesa Hammā), tai no jauna bija jālemj par A. izdošanas lūgumu. Minētā tiesa uzsver, ka iepriekšējā punktā norādītais jautājums, kuru Tiesa nav izskatījusi, doktrīnā ir strīdīgs.

30 Atbilstoši pirmajai pieejai no Direktīvas 2013/32 9. panta 3. punkta izriet – ja personai ar galīgu lēmumu ir piešķirts bēgļa statuss dalībvalstī, izdošana trešajai valstij saskaņā ar Savienības tiesībām vairs nav pieņemama. Šādu interpretāciju apstiprinot Direktīvas 2011/95 11., 12. un 14. pants, kā arī Direktīvas 2013/32 44. un 45. pants, kuros ir paredzēti noteikumi un procedūras attiecībā uz bēgļa statusa zaudēšanu, izslēgšanu no to personu loka, kas atzīti par bēgļiem, un bēgļa statusa izbeigšanu. Ja dalībvalsts iestādēm būtu iespēja apmierināt lūgumu izdot bēgli, kuru par tādu atzinušas citas dalībvalsts iestādes, pastāvētu risks, ka šie noteikumi un procedūras varētu tikt apietas.

31 Atbilstoši otrai pieejai Savienības likumdevējs esot atzinis, ka patvēruma un izdošanas procedūras ir savstarpēji neatkarīgas, tādējādi lēmums, ar kuru dalībvalsts piešķir bēgļa statusu trešās valsts valstspiederīgajam, nevar radīt saistošas sekas attiecībā uz izdošanas procedūru, kuru saistībā ar šī bēgļa izcelsmes – trešās – valsts lūgumu veic citas dalībvalsts kompetentā iestāde. Izdošanas procedūra varētu būt pirmā iespēja izskatīt bēgļa statusa izslēgšanas iemeslus, kas varētu pamatot šā statusa atcelšanu. Tomēr esot jāraugās, lai tiktu ievērots Direktīvas 2011/95 21. panta 1. punktā paredzētais neizraidīšanas princips.

32 Iesniedzējtiesa atbalsta otro pieeju un turklāt atkārto vērtējumus, ko tā jau izdarījusi 2021. gada 2. novembra rīkojumā.

33 Minētā tiesa uzsver, ka nevienā Direktīvas 2011/95 un Direktīvas 2013/32 tiesību normā nav paredzēts, ka lēmums, ar kuru dalībvalsts piešķīrusi bēgļa statusu trešās valsts valstspiederīgajam, rada saistošas sekas attiecībā uz izdošanas procedūru, ko saistībā ar šī bēgļa izcelsmes – trešās – valsts lūgumu veic citas dalībvalsts kompetentā iestāde.

34 Šādu seku atzīšana nozīmētu, ka tad, ja izdošanas procedūras laikā tiktu atklāti jauni elementi, kas pamato citādu vērtējumu par pieprasītajai personai draudošo politiskās vajāšanas risku, varētu gaidīt, ka tās dalībvalsts iestāde, kura bēgļa statusu piešķīrusi, vajadzības gadījumā atņemtu šo statusu. Tas pagarinātu minēto izdošanas procedūru un būtu pretrunā steidzamības principam, kas it īpaši ir piemērojams tad, ja pieprasītā persona ir apcietināta izdošanas nolūkā.

35 Iesniedzējtiesa turklāt uzsver, ka leģitīmajam mērķim novērst nesodāmību atbilst uzskats, ka, neraugoties uz bēgļa statusa galīgu atzīšanu attiecīgajam trešās valsts valstspiederīgajam, viņa izdošana tā izcelsmes – trešajai – valstij ir pieņemama, ja tā nav pretrunā starptautiskajām tiesībām un Savienības tiesībām, it īpaši Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – "Harta") 18. pantam un 19. panta 2. punktam. Šajā ziņā minētā tiesa precizē – ja izdošana nenotiek, Vācijas tiesības teorētiski ļauj uzsākt krimināltvajāšanu pret pieprasīto personu. Tomēr tā uzskata, ka, tā kā fakti ir notikuši Turcijā, šāda krimināltvajāšana praksē neesot iespējama, ņemot vērā, ka Vācijas tiesībaizsardzības iestādes nevar iegūt pierādījumus vai veikt liecinieku nopratināšanu Turcijā.

36 Šādos apstākļos *Oberlandesgericht Hamm* (Federālās zemes Augstākā tiesa Hammā) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai [Direktīvas 2013/32] 9. panta 2. un 3. punkts, skatot tos kopsakarā ar [Direktīvas 2011/95] 21. panta 1. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka personai bēgļa statusa galīga piešķiršana Ženēvas konvencijas izpratnē citā [..] dalībvalstī attiecībā uz izdošanas procedūru dalībvalstī, kurā ir lūgts izdot šādu personu, pamatojoties uz Savienības tiesībās paredzēto pienākumu valsts tiesību aktus interpretēt atbilstoši direktīvai (LESD 288. panta trešā daļa un LES 4. panta 3. punkts), ir saistoša

attiecībā uz dalībvalstī veiktu izdošanas procedūru šīs personas izdošanai tādā veidā, ka noteikti tiek izslēgta personas izdošana trešai valstij vai izcelsmes valstij, kamēr bēgļa statusa atzīšana nav atcelta vai nav beidzies tās termiņš?"

Par prejudiciālo jautājumu

37 Ar vienīgo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Direktīvas 2013/32 9. panta 2. un 3. punkts, kā arī Direktīvas 2011/95 21. panta 1. punkts jāinterpretē tādējādi, ka tad, ja attiecībā uz trešās valsts valstspiederīgo, kam dalībvalstī piešķirts bēgļa statuss, citā dalībvalstī, kuras teritorijā viņš dzīvo, ir iesniegts viņa izcelsmes – trešās – valsts izdošanas lūgums, šai citai dalībvalstij, izskatot šo izdošanas lūgumu, ir saistošs lēmums par bēgļa statusa piešķiršanu minētajam valstspiederīgajam tādā veidā, ka šis lēmums tai uzliek pienākumu atteikt pieprasīto izdošanu.

38 Vispirms jāatgādina – ja starp Savienību un attiecīgo trešo valsti, šajā gadījumā Turcijas Republiku, nepastāv starptautiska konvencija izdošanas jomā, tad noteikumi šajā jautājumā ir dalībvalstu kompetencē. Tomēr, kā izriet no Tiesas pastāvīgās judikatūras, dalībvalstīm šī kompetence jāīsteno, ievērojot Savienības tiesības (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 2. aprīlis, *Ruska Federacija*, C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, 48. punkts).

39 Pirms izvērtēt iesniedzējtiesas īpaši norādītās tiesību normas, pirmkārt, jānorāda, ka saskaņā ar Direktīvas 2011/95 13. pantu dalībvalstis piešķir bēgļa statusu šīs direktīvas 2. panta e) punkta izpratnē trešās valsts valstspiederīgajam vai bezvalstniekam, kas izpildījis nosacījumus, lai to kvalificētu kā bēgli atbilstoši minētās direktīvas II un III nodaļai, un tām šajā ziņā nav rīcības brīvības (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2015. gada 24. jūnijs, T., C-373/13, EU:C:2015:413, 63. punkts; 2019. gada 14. maijs, M u.c. (Bēgļa statusa atcelšana), C-391/16, C-77/17 un C-78/17, EU:C:2019:403, 89. punkts, kā arī 2024. gada 16. janvāris, *Intervyuirasht organ na DAB pri MS* (No vardarbības ģimenē cietušas sievietes), C-621/21, EU:C:2024:47, 72. punkts un tajā minētā judikatūra).

40 Kā izriet no Direktīvas 2011/95 21. apsvēruma, tas, ka dalībvalsts atzīst bēgļa statusu, ir deklaratīvs, nevis bēgļa statusu radošs akts. No tā var secināt, ka sistēmā, kas izveidota ar šo direktīvu, trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, kurš atbilst šiem nosacījumiem, tādēļ vien ir bēglis minētās direktīvas 2. panta d) punkta un Ženēvas konvencijas 1. panta A daļas izpratnē (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 14. maijs, M u.c. (Bēgļa statusa atcelšana), C-391/16, C-77/17 un C-78/17, EU:C:2019:403, 85. un 86. punkts).

41 Formāla atzīšana par bēgli, ko veido bēgļa statusa piešķiršana, rada tādas sekas, ka attiecīgajam bēglim saskaņā ar Direktīvas 2011/95 2. panta b) punktu pienākas starptautiska aizsardzība šīs direktīvas izpratnē un tādēļ bēglim tiek piešķirtas visas minētās direktīvas VII nodaļā paredzētās tiesības un priekšrocības (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 14. maijs, M u.c. (Bēgļa statusa atcelšana), C-391/16, C-77/17 un C-78/17, EU:C:2019:403, 91. punkts).

42 Paturot to prātā, dalībvalsts, kas trešās valsts valstspiederīgajam vai bezvalstniekam ir atzinusi bēgļa statusu, saskaņā ar Direktīvas 2011/95 14. pantu, lasot to kopsakarā ar Direktīvas 2013/32 44. un 45. pantu, var būt spiesta atcelt vai atņemt šo bēgļa statusu, it īpaši, ja izrādās, ka viņš ir zaudējis šo statusu atbilstoši Direktīvas 2011/95 11. pantam, vai ja viņš ir izslēgts vai bija jāizslēdz no to personu loka, kas atzīti par bēgļiem, kā paredzēts pēdējās minētās direktīvas 12. pantā.

43 Otrkārt, Savienības likumdevējs atbilstoši pašreiz spēkā esošajai kopējai Eiropas patvēruma sistēmai vēl nav pilnībā konkretizējis LESD 78. panta 2. punkta a) apakšpunkta mērķi, proti, vienotu patvēruma statusu trešo valstu pilsoņiem, kas ir derīgs visā Savienībā. It īpaši Savienības likumdevējs šajā stadijā nav nedz noteicis principu, saskaņā ar kuru dalībvalstīm būtu pienākums automātiski atzīt citas dalībvalsts pieņemtos lēmumus par bēgļa statusa piešķiršanu, nedz arī precizējis šī principa īstenošanas noteikumus (spriedums, 2024. gada 18. jūnijs, *Bundesrepublik Deutschland* (Lēmuma par bēgļa statusa piešķiršanu sekas), C-753/22, EU:C:2024:XXX, 68. punkts).

44 Tādējādi dalībvalstis saskaņā ar pašreiz spēkā esošajām Savienības tiesībām visu ar bēgļa statusu saistīto tiesību atzīšanu savā teritorijā var brīvi pakārtot nosacījumam, ka to kompetentās iestādes pieņem jaunu lēmumu par šī statusa piešķiršanu (spriedums, 2024. gada 18. jūnijs, *Bundesrepublik Deutschland* (Lēmuma par bēgļa statusa piešķiršanu sekas), C-753/22, EU:C:2024:XXX, 69. punkts).

45 Treškārt, šādos apstākļos jānosaka, vai saskaņā ar Savienības tiesībām starptautiskās aizsardzības jomā dalībvalsts kompetentās iestādes, kas atbildīga par noteikšanu, pieņemts lēmums par bēgļa statusa piešķiršanu var radīt saistošas sekas attiecībā uz izdošanas procedūru, kura vērsta pret konkrēto bēgli un kuru pēc šī bēgļa izcelsmes – trešās – valsts lūguma veic citas dalībvalsts kompetentā iestāde tādā veidā, ka pēdējai minētajai iestādei jāatsaka bēgļa izdošana, jo pastāv šāds lēmums.

46 Šādā kontekstā papildus Direktīvu 2011/95 un 2013/32 normām, uz kurām prejudiciālajā jautājumā atsaucas iesniedzējtiesa, jāņem vērā visas atbilstošās Savienības tiesību normas, tostarp Hartas tiesību normas.

47 Lai prejudiciālu jautājumu uzdevušajai tiesai varētu sniegt lietderīgu atbildi, Tiesai var nākties ņemt vērā tādas Savienības tiesību normas, uz kurām valsts tiesa sava jautājuma izklāstā nav atsaukusies (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1986. gada 20. marts, *Tissier*, 35/85, EU:C:1986:143, 9. punkts, kā arī 2023. gada 2. marts, *PrivatBank* u.c., C-78/21, EU:C:2023:137, 35. punkts).

48 Šajā ziņā, pirmām kārtām, Direktīvas 2013/32 mērķis atbilstoši tās 1. pantam "ir noteikt kopējas procedūras starptautiskās aizsardzības piešķiršanai un atņemšanai saskaņā ar Direktīvu [2011/95]".

49 Direktīvas 2013/32 9. pants ir ietverts šīs direktīvas II nodaļā, kas veltīta starptautiskās aizsardzības procedūras pamatprincipiem un garantijām. Šīs direktīvas 9. panta 1. punktā starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējam ir piešķirtas tiesības palikt attiecīgās dalībvalsts teritorijā viņa pieteikuma izskatīšanas procedūras laikā. Minētās direktīvas 9. panta 2. punktā dalībvalstīm ir atļauts pieļaut šo tiesību izņēmumu gadījumos, kuri tajā minēti un no kuriem viens it īpaši ir gadījums, kad pieteikuma iesniedzējs tiek izdots trešai valstij. Izdošana atbilstoši minētās direktīvas 9. panta 3. punktam tātad ir pakārtota nosacījumam, ka attiecīgās dalībvalsts kompetentās iestādes ir pārliecinātas, ka izdošanas lēmuma rezultātā nenotiks pieprasītās personas tieša vai netieša izraidīšana, pārkāpjot minētās dalībvalsts starptautiskās un Savienībā noteiktās saistības.

50 Tādējādi no Direktīvas 2013/32 9. panta formulējuma un struktūras, kā arī no tā atrašanās vietas šīs direktīvas vispārējā sistēmā izriet – kā ģenerāladvokāts norādījis secinājumu 77. punktā –, ka šajā pantā ir reglamentēts tikai izdošanas gadījums starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanas procedūras gaitā. Turpretī minētajā pantā nav regulēts pamatlietā aplūkotais izdošanas gadījums, kas noticis pēc tam, kad dalībvalsts ir piešķīrusi šo aizsardzību.

51 Otrām kārtām, Direktīvas 2011/95 21. panta 1. punktā, kas ietverts tās VII nodaļā "Starptautiskās aizsardzības saturs", ir atgādināts dalībvalstu pienākums ievērot neizraidīšanas principu saskaņā ar to starptautiskajām saistībām. Tādējādi šī tiesību norma ir neizraidīšanas principa, kas kā pamattiesības ir garantēts Hartas 18. pantā un 19. panta 2. punktā, lasot tos kopsakarā ar Ženēvas konvencijas 33. pantu, konkrēta izpausme (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 22. novembris, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* (Izraidīšana – Medicīniskās kaņepes), C-69/21, EU:C:2022:913, 55. punkts, kā arī 2023. gada 6. jūlijs, *Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl* (Bēglis, kas izdarījis smagu noziegumu), C-663/21, EU:C:2023:540, 49. punkts).

52 Ciktāl dalībvalsts lēmuma apmierināt izdošanas lūgumu, ko bēgļa izcelsmes valsts iesniegusi attiecībā uz tādu trešās valsts valstspiederīgo kā A., kuram piešķirts bēgļa statuss citā dalībvalstī saskaņā ar Savienības atvasināto tiesību normām starptautiskās aizsardzības jomā, sekas būtu tādas, ka šim valstspiederīgajam tiktu liegtas Direktīvas 2011/95 VII nodaļā paredzētās tiesības un priekšrocības, jākonstatē, ka pirmajā dalībvalstī veiktā izdošanas procedūra ietilpst Savienības tiesību īstenošanā Hartas 51. panta 1. punkta izpratnē.

53 Tādējādi dalībvalsts iestādei, kas ir atbildīga par trešās valsts lūguma par izdošanu izskatīšanu attiecībā uz trešās valsts valstspiederīgo, kuram citā dalībvalstī piešķirts bēgļa statuss, ir pilnībā jāievēro Hartā nostiprinātās pamattiesības, it īpaši tās, kas garantētas tās 18. pantā un 19. panta 2. punktā.

54 Tātad jānosaka, vai Direktīvas 2011/95 21. panta 1. punkts, lasot to kopsakarā ar Hartas 18. pantu un 19. panta 2. punktu, nepieļauj izdošanu tādos apstākļos, kādi ir pamatlietā.

55 Šajā ziņā vispirms jāprecizē, ka lūguma saņēmējas dalībvalsts kompetentā iestāde izdošanas jomā nevar atļaut tāda trešās valsts valstspiederīgā izdošanu, kuram cita dalībvalsts piešķīrusi bēgļa statusu, šai trešai valstij, ja šāda izdošana būtu pretrunā Direktīvas 2011/95 21. panta 1. punktam, lasot to kopsakarā ar Hartas 18. pantu un 19. panta 2. punktu.

56 Runājot konkrētāk par pēdējām minētajām tiesību normām, pirmkārt, kā noteikts Hartas 18. pantā, "patvēruma tiesības garantē, ievērojot noteikumus, kas ietverti [Ženēvas konvencijā], [Protokolā par bēgļa statusu], kā arī saskaņā ar [LES] un [LESD]".

57 Atbilstoši Tiesas judikatūrai dalībvalstīm jānodrošina starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējiem un saņēmējiem šajā tiesību normā paredzēto tiesību faktiska izmantošana (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2023. gada 22. jūnijs, Komisija/Ungārija (Iepriekšējs paziņojums par nodomu iesniegt patvēruma pieteikumu), C-823/21, EU:C:2023:504, 52. punkts).

58 Kā ģenerāladvokāts uzsvēris secinājumu 47. punktā, kamēr pieprasītajai personai ir bēgļa statuss Direktīvas 2011/95 2. panta d) punkta un Ženēvas konvencijas 1. panta A daļas izpratnē, šīs personas izdošanas viņa izcelsmes – trešai – valstij sekas būtu tādas, ka viņam tiktu liegta iespēja faktiski izmantot Hartas 18. pantā sniegtās tiesības. Tāpēc, kamēr minētā persona atbilst šī statusa nosacījumiem, Hartas 18. pants nepieļauj tās izdošanu trešai valstij, no kuras viņš ir aizbēdzis un kurā pastāv risks, ka viņš varētu tikt vajāts.

59 Šajā gadījumā tas nozīmē – tā kā pastāv risks, ka A. tā izcelsmes – trešās – valsts teritorijā, kura iesniegusi izdošanas lūgumu, tiks pakļauts politiskai vajāšanai, kuras dēļ Itālijas iestādes viņam ir piešķirušas bēgļa statusu, viņa izdošana šai trešai valstij ir izslēgta saskaņā ar Hartas 18. pantu.

60 Šajā ziņā ar to vien, ka kriminālvajāšana, kuras dēļ tiek lūgta A. izdošana, ir balstīta uz faktiem, kas nav saistīti ar politisko vajāšana, nepietiek, lai novērstu šo risku.

61 Otrkārt, Hartas 19. panta 2. punktā pilnībā ir aizliegta personas izraidīšana uz valsti, kurā pastāv nopietns risks, ka personai tiks piemērots nāvessods, tā tiks spīdzināta vai pakļauta citiem sodiem vai necilvēcīgai un pazemojošai attieksmei (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2023. gada 6. jūlijs, *Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl* (Bēglis, kas izdarījis smagu noziegumu), C-663/21, EU:C:2023:540, 36. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

62 Tāpēc, ja persona, uz kuru attiecas izdošanas lūgums, norāda uz nopietnu risku, ka izdošanas gadījumā tā tiks pakļauta necilvēcīgai vai pazemojošai attieksmei, lūguma saņēmējai dalībvalstij pirms varbūtējās izdošanas jāpārbauda, vai izdošana nelabvēlīgi neietekmēs Hartas 19. panta 2. punktā paredzētās tiesības (spriedumi, 2016. gada 6. septembris, *Petruhhin*, C-182/15, EU:C:2016:630, 60. punkts, un 2020. gada 2. aprīlis, *Ruska Federacija*, C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, 64. punkts).

63 Šajā nolūkā saskaņā ar Hartas 4. pantu, kurā aizliegta necilvēcīga vai pazemojoša attieksme vai sodi, minētā dalībvalsts nevar ņemt vērā tikai lūgumu iesniegušās trešās valsts apgalvojumus vien vai to, ka minētā trešā valsts ir pievienojusies starptautiskajiem līgumiem, kuros principā ir garantēta pamattiesību ievērošana. Lūguma saņēmējas dalībvalsts kompetentajai iestādei, veicot šo pārbaudi, jābalstās uz objektīvu, ticamu, precīzu un pienācīgi aktualizētu informāciju, kas tostarp var izrietēt no tādiem starptautisko tiesu nolēmumiem kā Eiropas Cilvēktiesību tiesas spriedumi, trešās valsts, kas ir lūgusi veikt izdošanu, tiesu spriedumiem, kā arī no lēmumiem, ziņojumiem un citiem dokumentiem, kurus ir izstrādājušas Eiropas Padomes institūcijas vai kuri izriet no Apvienoto Nāciju sistēmas (spriedumi, 2016. gada 6. septembris, *Petruhhin*, C-182/15, EU:C:2016:630, 55.–59. punkts un 2020. gada 2. aprīlis, *Ruska Federacija*, C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, 65. punkts).

64 Lai novērtētu risku, ka varētu tikt pārkāpts Direktīvas 2011/95 21. panta 1. punkts, kā arī Hartas 18. panta un 19. panta 2. punkts, apstāklis, ka cita dalībvalsts ir piešķīrusi pieprasītajai personai bēgļa statusu saskaņā ar Direktīvām 2011/95 un 2013/32, ir īpaši nopietns elements, kas lūguma saņēmējas dalībvalsts kompetentajai iestādei jāņem vērā. Tādējādi lēmuma par bēgļa statusa piešķiršanu dēļ – ja vien dalībvalsts, kas šo statusu piešķīrusi, to nav atcēlusi vai atņēmusi – šai iestādei, piemērojot minētās tiesību normas, izdošana jāatsaka.

65 Kopēja Eiropas patvēruma sistēma, kurā ietverti vienoti kritēriji, lai identificētu personas, kam patiesi nepieciešama starptautiskā aizsardzība – kā uzsvērts Direktīvas 2011/95 12. apsvērumā –, ir balstīta uz savstarpējās uzticēšanās principu, saskaņā ar kuru jāpieņem, ka attieksme pret starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējiem, izņemot ārkārtas apstākļus, ikvienā dalībvalstī atbilst Savienības tiesību prasībām, tostarp Hartas, Ženēvas konvencijas, kā arī Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas, kas parakstīta Romā 1950. gada 4. novembrī, prasībām (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2011. gada 21. decembris, N. S. u.c., C-411/10 un C-493/10, EU:C:2011:865, 78.–80. punkts, kā arī 2019. gada 19. marts, *Ibrahim* u.c., C-297/17, C-318/17, C-319/17 un C-438/17, EU:C:2019:219, 84. un 85. punkts).

66 Turklāt, kā atgādināts šī sprieduma 42. punktā, dalībvalsts, kas trešās valsts valstspiederīgajam vai bezvalstniekam ir atzinusi bēgļa statusu, saskaņā ar Direktīvas 2011/95 14. pantu, lasot to kopsakarā ar Direktīvas 2013/32 44. un 45. pantu, var atcelt vai atņemt šo bēgļa statusu, it īpaši, ja izrādās, ka viņš ir zaudējis šo statusu saskaņā ar Direktīvas 2011/95 11. pantu, vai ja viņš ir izslēgts vai bija jāizslēdz no to personu loka, kas atzīti par bēgļiem atbilstoši šīs pēdējās minētās direktīvas 12. pantam. Šajā ziņā Direktīvas 2013/32 45. pantā ir paredzēti procesuālie noteikumi, kas attiecas uz starptautiskās aizsardzības atņemšanu, un it īpaši garantijas, kādas jānodrošina attiecīgajai personai šajā procedūrā.

67 Šīs tiesību normas un tajās paredzētā procedūra tiktu apieta, ja lūguma saņēmēja dalībvalsts varētu izdot trešās valsts valstspiederīgo – kuram cita dalībvalsts, piemērojot šīs direktīvas, ir atzinusi bēgļa statusu – uz viņa izcelsmes valsti, jo šāda izdošana faktiski nozīmētu, ka šis statuss tiek izbeigts un ieinteresētajai personai tiek liegta iespēja faktiski izmantot tai Hartas 18. pantā piešķirto aizsardzību, Direktīvas 2011/95 VII nodaļā paredzētās tiesības un priekšrocības, kā arī Direktīvas 2013/32 45. pantā minētās garantijas.

68 Ņemot vērā nozīmi, kāda šādam lēmumam par bēgļa statusa piešķiršanu ir, izvērtējot bēgļa statusa saņēmēja izcelsmes valsts izdošanas lūgumu, jākonstatē, kā ģenerāladvokāts norādījis secinājumu 112. punktā, ka, pamatojoties uz LES 4. panta 3. punkta pirmajā daļā ietverto lojālas sadarbības principu, atbilstoši kuram Savienība un dalībvalstis ar patiesu savstarpēju cieņu palīdz cita citai, lai nodrošinātu to pienākumu izpildi, kas izriet no Līgumiem (spriedums, 2016. gada 6. septembris, *Petruhhin*, C-182/15, EU:C:2016:630, 42. punkts), un kurš ir konkrēti izteikts Direktīvas 2011/95 36. pantā, kā arī Direktīvas 2013/32 49. pantā, lūguma saņēmējas dalībvalsts kompetentajai iestādei izdošanas jomā, cik vien iespējams ātri jāuzsāk informācijas apmaiņa ar tās citas dalībvalsts kompetento iestādi, kas pieprasītajai personai piešķīrusi bēgļa statusu. Šajā ziņā tai jāinformē pēdējā minētā iestāde par izdošanas lūgumu attiecībā uz šo personu, jānosūta tai savs atzinums par šo izdošanu un jālūdz saprātīgā termiņā nosūtīt gan otrās iestādes rīcībā esošo informāciju, kuras dēļ tika piešķirts šis statuss, gan lēmumu jautājumā par to, vai minētās personas bēgļa statuss ir jāatceļ vai jāatņem.

69 Pirmkārt, šī informācijas apmaiņa ir paredzēta, lai lūguma saņēmējas dalībvalsts kompetentā iestāde izdošanas jomā varētu, pilnībā pārzinot lietas apstākļus, īstenot pārbaudes, kas tai jāveic saskaņā ar Hartas 18. pantu un 19. panta 2. punktu.

70 Otrkārt, informācijas apmaiņa ļauj citas dalībvalsts kompetentajai iestādei atcelt vai attiecīgā gadījumā atņemt bēgļa statusu, pamatojoties uz Direktīvas 2011/95 14. pantu, pilnībā ievērojot Direktīvas 2013/32 45. pantā noteiktās garantijas.

71 Tātad tikai gadījumā, ja tās dalībvalsts kompetentā iestāde, kura pieprasītajai personai piešķīrusi bēgļa statusu, nolemj atcelt vai atņemt šo statusu, pamatojoties uz Direktīvas 2011/95 14. pantu, un ja lūguma saņēmējas dalībvalsts kompetentā iestāde izdošanas jomā nonāktu pie secinājuma, ka šī persona nav vai vairs nav bēglis un ka nepastāv nekāds nopietns risks, ka minētās personas izdošanas trešai valstij, kura to pieprasījusi, gadījumā šai pašai personai tiks piemērots nāvessods, tā tiks spīdzināta vai pakļauta necilvēcīgai un pazemojošai attieksmei vai sodiem, šī izdošana nebūs pretrunā Savienības tiesībām.

72 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu jāatbild, ka Direktīvas 2011/95 21. panta 1. punkts, lasot to kopsakarā ar Hartas 18. pantu un 19. panta 2. punktu, jāinterpretē tādējādi, ka tad, ja attiecībā uz trešās valsts valstspiederīgo, kam dalībvalstī piešķirts bēgļa statuss, citā dalībvalstī, kuras teritorijā viņš dzīvo, ir iesniegts viņa izcelsmes valsts

izdošanas lūgums, lūguma saņēmēja dalībvalsts nevar atļaut izdošanu, ja tā nav veikusi informācijas apmaiņu ar iestādi, kas pieprasītajai personai piešķīrusi šo statusu, un ja šī iestāde minēto statusu nav atcēlusi.

Par tiesāšanās izdevumiem

73 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība izriet no tiesvedības, kas notiek iesniedzējtiesā, tāpēc tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2011/95/ES (2011. gada 13. decembris) par standartiem, lai trešo valstu valstspiederīgos vai bezvalstniekus kvalificētu kā starptautiskās aizsardzības saņēmējus, par bēgļu vai personu, kas tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību, vienotu statusu, un par piešķirtās aizsardzības saturu 21. panta 1. punkts, lasot to kopsakarā ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 18. pantu un 19. panta 2. punktu,

jāinterpretē tādējādi, ka

tad, ja attiecībā uz trešās valsts valstspiederīgo, kam dalībvalstī piešķirts bēgļa statuss, citā dalībvalstī, kuras teritorijā viņš dzīvo, ir iesniegts viņa izcelsmes valsts izdošanas lūgums, lūguma saņēmēja dalībvalsts nevar atļaut izdošanu, ja tā nav veikusi informācijas apmaiņu ar iestādi, kas pieprasītajai personai piešķīrusi šo statusu, un ja šī iestāde minēto statusu nav atcēlusi.

[Paraksti]